



WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Piotr Broda
Sędziowie	Sędzia WSA Grzegorz Dobrowolski, Sędzia WSA Artur Żurawik (spr.)
Protokolant	specjalista Ewa Jędrasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2016 r.
sprawy ze skargi T-Mobile Polska S.A. w Warszawie
na decyzję Wojewody Śląskiego
z dnia 4 września 2015 r. nr IFXIV.7840.10.31.2015
w przedmiocie sprzeciwu do zgłoszenia robót budowlanych

oddala skargę.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
SPECJALISTA


Magdalena Dąbek

UZASADNIENIE

Starosta Pszczyński decyzją z dnia 13 lipca 2015 r., znak AB-I.6743.538.2015, wydaną na podstawie art. 30 ust. 6 pkt. 1 i art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. - Prawo budowlane (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm. – dalej p.b.) oraz art. 7 i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (obecnie j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 23 – dalej k.p.a.) po rozpatrzeniu zgłoszenia firmy - T - MOBILE Polska S.A. z/s w Warszawie przy ul. Marynarskiej nr 12, reprezentowanej przez pełnomocnika Łukasza Gałka, wniośł sprzeciw w sprawie montażu konstrukcji wsporczych wraz z montażem anten sieci T - MOBILE Polska S.A. (52805_Jankowice) na istniejącym obiekcie budowlanym, stacji bazowej telefonii komórkowej Polkomtel Sp. z o.o. (BT_24305) zlokalizowanej na działce nr 3170/2 położonej w Jankowicach przy ul. Borowikowej, z zaznaczeniem, że zgłoszenie dotyczy wykonywania robót budowlanych objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

W uzasadnieniu podano m. in., że zakres robót budowlanych obejmuje: instalację trzech nowych anten sektorowych pracujących w paśmie 900/1800 MHz (az. 0°, 120°, 246°) zawieszonych na wysokości 34,5 m npt i trzech nowych anten sektorowych pracujących w paśmie 2100/1800 MHz (az. 0°, 120°, 246°) zawieszonych na wysokości 34,5 m npt, montaż trzech ramek podwójnych o wysokości 2,5 m pod anteny sektorowe, montaż urządzeń RRU oraz instalację anteny radioliniowej zawieszonej na wysokości 36m. Jak wynika z dołączonej do zgłoszenia dokumentacji na istniejącej wieży stacji bazowej telefonii komórkowej Polkomtel Sp. z o.o. (BT_24305) zainstalowanych jest sześć anten sektorowych pracujących w paśmie 900/1800 MHz (az. 0°, 120°, 240°) zawieszonych na wysokości 38,4 m, 39,0 m i 39,4 m npt oraz system anten radioliniowych Polkomtel zawieszonych na wysokości 36,0 m i 37,5 m. Przy tym inwentaryzacja przedstawiona w projekcie architektoniczno - budowlanym nic nie mówi o istniejących antenach sektorowych zawieszonych na wysokości 34,5 m npt. Opierając się na orzecznictwie sądowo-administracyjnym stwierdzono, że przedmiotowe roboty prowadzone będą

na istniejącym obiekcie budowlanym, jakim w tym wypadku jest stacja bazowa. Instalację dodatkowych anten należy traktować jako rozbudowę. Zmiana taka może być następstwem uzyskania pozwolenia na budowę, a nie tylko samego zgłoszenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył pełnomocnik T-Mobile, wnosząc o uchylenie zaskarżanej decyzji oraz zarzucając:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że inwestor planuje zastąpić dotychczasowe anteny nowymi antenami, podczas gdy inwestor będzie montował kolejne anteny nie demontując uprzednio zainstalowanych; także niewyjaśnienie w uzasadnieniu decyzji, jakie argumenty przemawiają za uznaniem robót polegających na instalacji anten na istniejącym maszcie rurowym za rozbudowę obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane oraz niewyjaśnienie, jakie konkretnie charakterystyczne parametry użytkowe lub techniczne istniejącego obiektu budowlanego ulegną zmianie wskutek wykonania ww. robót budowlanych;
- 2) naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 3 pkt 7a i art. 29 ust. 2 pkt 11 p.b., co doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż montaż anten i antenowych konstrukcji wsporczych stanowi rozbudowę stacji bazowej, a nie jej przebudowę;
- 3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 29 ust. 2 pkt 15 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt. 3 lit. b) p.b. poprzez ich niezastosowanie, pomimo, iż inwestycja Spółki polegająca na zainstalowaniu kolejnych anten, urządzeń sterujących na istniejącej wolno stojącej wieży antenowej stanowiła instalację urządzeń o wysokości poniżej 3 metrów na istniejącym obiekcie budowlanym.

W uzasadnieniu podano m. in., że ~~Starosta Pszczyński błędnie ustalił zakres~~ planowanych robót. Roboty budowlane polegające na instalacji anten powinny być zakwalifikowane jako instalowanie urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych na obiektach budowlanych - czyli zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 p.b., jako roboty budowlane na które pozwolenie na budowę nie jest wymagane. Przedmiotowe roboty budowlane polegają na budowie infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu na otoczenie i nie są zaliczane do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz nie stanowią przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000.

Wojewoda Śląski decyzją z dnia 4 września 2015 r., znak IFXIV.7840.10.31.2015, wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 82 ust. 3 p.b., po rozpatrzeniu odwołania T-Mobile Polska S.A., reprezentowanej przez pełnomocnika, od decyzji Starosty Pszczyńskiego z dnia 13 lipca 2015 r., utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

W uzasadnieniu podano m. in., że przedmiotem załączonego do zgłoszenia zamiaru wykonania robót budowlanych opracowania „Kwalifikacja przedsięwzięcia dla stacji bazowej”, jest ocena planowanej inwestycji pod względem konieczności sporządzenia raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Opracowanie to uwzględnia ocenę oddziaływania na otoczenie anten, które mają być zamontowane na istniejącej stacji bazowej i wykazuje, iż planowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (obecnie j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 71). Opracowanie to nie uwzględnia jednak urządzeń już zamontowanych na stacji bazowej, wytwarzających pole elektromagnetyczne, których główna oś promieniowania skierowana jest na tych samych azymutach, co anten projektowanych, tj. 0°, 120° oraz 246°. Wiązki anten projektowanych mogą być pochylane. Z powyższego wynika oczywisty wniosek, że w przekroju pionowym może dochodzić do nałożenia się wiązek promieniowania anten należących do Firmy Polkomtel i anten należących do T-Mobile. Zdaniem organu odwoławczego opracowanie „Kwalifikacja przedsięwzięcia...” powinna uwzględniać wszystkie anteny, które po zrealizowaniu przedmiotowej inwestycji będą zamontowane na istniejącej stacji bazowej. Organ przychylił się również do stanowiska organu I instancji zawartego w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, iż przedmiotową inwestycję należy zakwalifikować jako rozbudowę w myśl przepisu art. 3 pkt 6 p.b. Zatem - biorąc pod uwagę powyższe – inwestycja ta może być realizowana jedynie na podstawie decyzji o pozwoleniu na budowę.

Skargę na powyższą decyzję złożył pełnomocnik T-MOBILE POLSKA S.A., zaskarżając ją w całości, zarzucając jej naruszenie przepisów:

Sygn. akt II SA/GI 1043/15

- 1) art. 3 pkt 7a i art. 29 ust. 2 pkt. 11 p.b. poprzez błędne przyjęcie, iż montaż anten i antenowych konstrukcji wsporczych stanowi rozbudowę stacji bazowej, co nakłada na skarżącego obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę,
- 2) art. 29 ust. 2 pkt 15 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b) p.b., poprzez ich niezastosowanie pomimo, iż inwestycja polegająca na zainstalowaniu kolejnych anten, urządzeń sterujących na istniejącej wolnostojącej wieży antenowej stanowi instalację urządzeń,
- 3) § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r., poz. 1397) w zakresie oceny przedsięwzięcia z punktu widzenia przepisów o ochronie środowiska,
- 4) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a. w zakresie wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej w zakresie ustalania, że inwestor planuje zastąpić dotychczasowe anteny nowymi antenami, podczas gdy inwestor będzie montował kolejne anteny, nie demontując uprzednio zainstalowanych.

W świetle powyższego wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji Starosty Pszczyńskiego z dnia 13 lipca 2015 r. oraz zasądzenie od organu administracji na rzecz skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podano m. in., że w oparciu o przedłożone przez skarżącego dokumenty, a w szczególności opracowanie „Kwalifikacja przedsięwzięcia...” nie budzi wątpliwości, że inwestycja polegająca na zainstalowaniu kolejnych anten, urządzeń sterujących na istniejącej wolnostojącej wieży antenowej stanowi instalację urządzeń o wysokości poniżej 3 metrów na istniejącym obiekcie, a zatem dopuszczalna jest jej realizacja w oparciu o zgłoszenie. Ustawodawca wprowadził zasadę, iż warunkiem wystarczającym do instalowania na obiektach budowlanych urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne, będące instalacjami w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.), zaliczanymi do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu tej ustawy, jest dokonanie skutecznego zgłoszenia takiej

inwestycji właściwemu organowi. Skarżący wskazuje, że załączona do zgłoszenia „Kwalifikacja przedsięwzięcia...” nie przedstawia stanu istniejącego, lecz projektowany. Planowane zamierzenie nie zalicza się do rodzajów przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, czy też przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Na linii wektora głównej wiązki promieniowania nie znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Ponadto w „Kwalifikacji przedsięwzięcia...” nie ma potrzeby brać pod uwagę, czy w przekroju pionowym może dochodzić do nałożenia się wiązek promieniowania anten należących do Polkomtel i anten należących do T-Mobile, ponieważ taki obowiązek dotyczy analizy środowiskowej. Umieszczenie konstrukcji wsporczej anten (maszty, wieży) nie może zostać potraktowane jako rozbudowa bądź nadbudowa, jeżeli nie zostanie jednocześnie wykazane, że roboty budowlane polegające na wykonaniu konstrukcji wsporczej pod maszty rurowe oraz pod stalowy ruszt pod urządzenia elektryczne i sterująco-transmisyjne nie są związane z ingerencją w elementy konstrukcyjne obiektu, na którym mają być one zrealizowane, a zatem w następstwie takich robót nie dochodzi do zmiany parametrów użytkowych lub technicznych budynku w rozumieniu art. 3 pkt 7a ustawy Prawo budowlane. Przepis art. 29 ust. 2 pkt 15 p.b. został zmieniony z dniem 17 lipca 2010 r., kiedy to uzyskał nowe brzmienie. Zgodnie z celami nowelizacji nie rozszerzono zwolnienia z obowiązku uzyskiwania pozwolenia na budowę, lecz jedynie usunięto dotychczas pojawiające się wątpliwości, iż pod pojęciem „urządzeń” należy rozumieć również antenowe konstrukcje wsporcze. Sposób montażu (umieszczenia, przymocowania) antenowych konstrukcji wsporczych pozostaje bez znaczenia dla oceny, czy urządzenie to jest zwolnione z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 15) ustawy Prawo budowlane oraz objęte trybem zgłoszenia robót. Nie ma racjonalnego uzasadnienia, ażeby ze względu na wielkość urządzenia, czy jego konstrukcję wyłączać je, co do zasady, z trybu zgłoszeniowego. W konsekwencji przepis art. 29 ust. 2 pkt. 15) ustawy Prawo budowlane zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń, które mogą również obejmować antenowe konstrukcje wsporcze.

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wniósł o jej oddalenie. Podał, że działał na podstawie i w granicach prawa, a rozstrzygnięcie znajduje umocowanie w zgromadzonym materiale dowodowym. W uzasadnieniu **powtórzył swą poprzednią argumentację.**

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W myśl art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 1647) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m. in. przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym zgodnie z § 2 tegoż artykułu kontrola, o której mowa, jest sprawowana pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sąd rozpoznaje sprawę rozstrzygniętą zaskarżonym aktem z punktu widzenia kryterium legalności, to jest zgodności z prawem całego toku postępowania administracyjnego i prawidłowości zastosowania prawa materialnego. Nadto zgodnie z art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2012 roku, poz. 270 z późn. zm., dalej p.p.s.a.) sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz wskazaną podstawą prawną.

W wyniku analizy akt sprawy Sąd stwierdził, że skarga nie jest uzasadniona. Zaskarżone rozstrzygnięcie nie narusza bowiem ani prawa materialnego, ani też organ odwoławczy nie naruszył reguł procedury administracyjnej w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bądź skutkującym wznowieniem tego postępowania. Tymczasem, zgodnie z art. 145 § 1 p.p.s.a., **dopiero stwierdzenie tego rodzaju naruszenia prawa uzasadnia uwzględnienie skargi.**

Postępowanie w sprawie zgłoszenia zamiaru wykonania robót budowlanych w trybie art. 30 ust. 1 p.b. ma uproszczony i odformalizowany charakter, który opiera się tylko i wyłącznie na zgłoszeniu oraz dołączeniu do niego dokumentów, wymaganych przez art. 30 ust. 2 p.b.

Co do zasady jednak zgodnie z regulacją zawartą w art. 28 ust. 1 p.b. roboty budowlane można rozpocząć jedynie na podstawie decyzji o pozwoleniu na budowę,

chyba że ustawa przewiduje tu wyjątki. Przepis art. 29 p.b. określa przypadki, w których pozwolenie na budowę nie jest wymagane, zaś art. 30 p.b. wskazuje, jakie roboty budowlane podlegają obowiązkowi zgłoszenia zamiaru ich wykonania właściwemu organowi architektoniczno-budowlanemu. Zwolnieniu od obowiązku uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę, zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 p.b. w poprzednim brzmieniu podlegało m. in. instalowanie urządzeń na obiektach budowlanych. Należy tu dodać, że ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675) znowelizowano art. 29 ust. 2 pkt 15 p.b., wskazując, że pozwolenia na budowę nie wymagają roboty budowlane polegające na "instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych". Ustawodawca doprecyzował w ten sposób, a nie zmienił dotychczasowe brzmienie przepisu, przesądzając tym samym, że nie tylko instalacja radiokomunikacyjna, ale również antenowa konstrukcja wsporcza, instalowane na istniejącym obiekcie budowlanym, jest rodzajem urządzenia budowlanego, którego montaż nie wymaga pozwolenia na budowę, za wyjątkiem tych, które zostały określone w art. 29 ust. 3 p.b. Intencją ustawodawcy było usunięcie wcześniejszych wątpliwości i rozbieżności w praktyce orzeczniczej w zakresie kwalifikacji masztów antenowych, co wynika wprost z uzasadnienia do zmiany tej ustawy. Aby jednak realizacja planowanej inwestycji mogła być wykonana w oparciu o dokonane zgłoszenie konieczna jest analiza, czy prace planowane w dokonanym zgłoszeniu, przy uwzględnieniu załączonej do niego dokumentacji, do takich prac, jak instalacja, o jakiej mowa wyżej, się ograniczają (tak wyrok WSA w Białymstoku z 24 września 2015 r., II SA/Bk 502/15).

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego prezentowane jest stanowisko, że zakres prac, które zgodnie z Prawem budowlanym, powinny zostać wykonane przy realizacji określonego przedsięwzięcia (np. instalacji telefonii komórkowej) zawsze wynikają z konkretnej, ściśle zindywidualizowanej sytuacji, którą będzie z kolei kreowała wielkość danego urządzenia, jak i sposób oraz miejsce jego realizacji. Dokonując zatem kwalifikacji prawnej, czy dane roboty budowlane wymagają pozwolenia na budowę, czy jedynie zgłoszenia, nie można czynić tego automatycznie, niezależnie od szczegółowych, technicznych założeń projektu

Sygn. akt II SA/GI 1043/15

przedstawionego przez inwestora (zob. wyrok WSA w Białymstoku z 24 września 2015 r., II SA/Bk 502/15; por. w nieco odmiennych stanach faktycznych NSA w wyrokach: z dnia 1 października 2009 r., sygn. akt II OSK 1461/08; z 16 czerwca 2010 r., sygn. akt II OSK 1034/09). Na pewno nie można **podzielić poglądu, że** niezależnie od szczegółowych, technicznych założeń projektu, instalacje wykonywane na stacjach bazowych telefonii komórkowej w każdym przypadku podlegają zgłoszeniu w świetle treści art. 29 ust. 2 pkt 15 p.b.

W tą linię orzecniczą wpisują się także inne orzeczenia NSA. W wyroku z dnia 21 stycznia 2016 r., II OSK 1224/14, stwierdzono, że istotne znaczenie ma tu kwalifikacja, czy w takich przypadkach mamy do czynienia z instalowaniem urządzenia, czy z rozbudową stacji bazowej. **Kwalifikacja ta ma o tyle znaczenie, że** przekłada się na obowiązek dopełnienia dalszych formalności: uzyskania przez inwestora stosownej zgody organu administracji architektoniczno – budowlanej przed przystąpieniem do ich wykonania, tj. uzyskania pozwolenia na budowę albo dokonania zgłoszenia zamiaru wykonania robót budowlanych.

Stwierdzić trzeba, iż przez budowę należy rozumieć wykonywanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także m. in. rozbudowę (art. 3 pkt 6 p.b.). Z kolei obiektem budowlanym jest m. in. budowla wraz z instalacjami (art. 3 pkt 1 p.b.). Wbrew twierdzeniom strony skarżącej nie mógł znaleźć zastosowania w sprawie art. 29 ust. 2 pkt 15 p.b. i związany z tym przepisem art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b p.b. Pojęcie instalacji nie zostało zdefiniowane w Prawie budowlanym wśród prac określających roboty budowlane (art. 3 pkt 7 Prawa budowlanego). Ustawodawca posługuje się nim, tworząc katalog robót budowlanych zwolnionych z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę (art. 29 ust. 2 pkt 6, 14, 15 p.b.). W odniesieniu do części z nich (pkt 14, 15 przywołanego przepisu), wskazano wyraźnie, iż roboty polegające na instalowaniu wykonywane są na obiektach budowlanych. To doprecyzowanie, szczególnie w odniesieniu do instalowania urządzeń (pkt 15) nakazuje przyjąć, iż analizowany zwrot dotyczy robót budowlanych wykonywanych na istniejących już obiektach, które służą za nośnik do owej instalacji urządzeń i na których mają one być zamontowane (wyrok NSA z 21 stycznia 2016 r., II OSK 1224/14).

Tak więc w okolicznościach niniejszej sprawy nie można uznać, że chodzi tylko i wyłącznie o instalowanie konstrukcji wsporczych i anten sektorowych na istniejącym maszcie, bowiem zakres wykonanych robót jest szerszy. W konsekwencji przeprowadzonych przez Inwestora prac polegających na umieszczeniu (obok istniejących elementów) konstrukcji wsporczych wraz antenami sektorowymi oraz okablowania tych urządzeń, co wynika z projektu przedłożonego przez Inwestora, nie powstanie jednak nowy obiekt budowlany (budowla) posadowiony na innym obiekcie budowlanym, ale dojdzie do rozbudowy istniejącego obiektu. W szczególności nie może być mowy o samym instalowaniu urządzeń na stacji bazowej, skoro nawet z projektu tego wynika, że będą prowadzone inne prace, związane m. in. z przeciąganiem okablowania anten oraz jego przyłączeniem do urządzeń nadawczo – odbiorczych zlokalizowanych u podnóża wieży (s. 3 i 4 projektu). Doszłoby zatem do rozbudowy obiektu budowlanego – stacji bazowej telefonii komórkowej – z uwagi na posiadane już przez obiekt budowlany elementy funkcjonalne, czyli przeznaczenie, wyposażenie oraz sposób i możliwość wykorzystania tego obiektu jako całości (por. wyrok NSA z 21 stycznia 2016 r., II OSK 1224/14, wyrok NSA z 29 lipca 2014 r. sygn. akt II OSK 371/13). Niewątpliwie w wyniku wykonanych prac doszłoby do rozbudowy istniejącego masztu antenowego poprzez zmianę charakterystycznych parametrów obiektu.

Art. 3 pkt 7a p.b. stwierdza, że przebudowa to wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji. Skoro w niniejszej sprawie doszłoby do zmiany choćby szerokości obiektu w miejscu zamontowania dodatkowych elementów, to niewątpliwie mamy tu do czynienia nie z przebudową, ale z rozbudową.

Co istotne, z uwagi na planowane posadowienie wskazanych dodatkowych elementów na istniejącym obiekcie budowlanym nie można pomijać również zwiększenia ciężaru rozbudowanego masztu. Tego rodzaju obiekty mają swoją wytrzymałość, przez co organ musi mieć pewność, że rozbudowanie go o dalsze elementy nie naruszy wytrzymałości konstrukcji całości i nie będzie stanowiło zagrożenia dla ludzi. Wg projektu same tylko elementy stalowe mają ważyć ponad

120 kg. Stąd zasadnym jest traktowanie tego rodzaju inwestycji jako rozbudowy i spojrzenie na nią, jako na konstrukcyjną całość, obejmującą elementy dotychczasowe oraz planowane. Stąd zasadnym jest objęcie takiej inwestycji wymogiem uzyskania pozwolenia na budowę, co będzie wiązało się z koniecznością złożenia odpowiedniego projektu budowlanego.

W orzecznictwie sądów administracyjnych również utrwalił się pogląd, że dokonując kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia w zakresie wymagań ochrony środowiska organ winien brać pod uwagę zjawisko kumulacji pól elektromagnetycznych (np. wyrok NSA z 19 stycznia 2016 r., II OSK 1162/14; wyrok NSA z 29 września 2015 r., II OSK 139/14). Ma to znaczenie m. in. w związku ze wskazaną w projekcie możliwością pochylenia osi głównej wiązki (TILT).

Zatem rozbudowa tego rodzaju obiektu nie była zwolniona od obowiązku uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę i nie podlegała zgłoszeniu. Na taką rozbudowę jest wymagane uzyskanie pozwolenia na budowę, bowiem nie została ona zwolniona z obowiązku jego uzyskania w żadnym z przepisów art. 29 – 31 Prawa budowlanego. Przepisy wskazywane w skardze nie mogą przesądzać o braku konieczności uzyskania pozwolenia na budowę, bowiem muszą być brane pod uwagę także inne aspekty, które mają decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia o konieczności uzyskania tego pozwolenia.

W kwestiach dotyczących przyszłego procesu inwestycyjnego (np. środowiskowych) oraz treści ewentualnych decyzji organów tam zapadających Sąd w niniejszym postępowaniu wypowiadać się nie może, nie może bowiem przesądzać o rozstrzygnięciach nieobjętych niniejszym postępowaniem.

Nie zostały zatem naruszone wskazane w skardze art. 3 pkt 7a p.b., art. 29 ust. 2 pkt 11 i 15 p.b., art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b) p.b., § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, art. 7 k.p.a. i art. 77 k.p.a., ani też inne przepisy, których naruszenie miałyby skutkować uwzględnieniem skargi.

Z powyższych względów skarga nie mogła odnieść skutku i jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 151 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Powołane wyżej orzecznictwo sądowo-administracyjne dostępne jest w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, pod adresem internetowym <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>.



Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

SPECJALISTA

Dąbek

Magdalena Dąbek